

Schein Gábor

(PANASZÉNEKEK)

hol van, ki dicsért dísztelen faasztalt,
 arany bort, rajta a nap jegyével? hol van,
 ki a szigetekről boldogan hazatérő
 hajósokról dalolt, a partról, mely őket
 nevelte, a testvérek öleléséről? és hol van a dal,
 a lángok és a fák suttogását halló, a krétával
 korhadt ablakkeretre írt szavak: sore,
 erem, arimna, és hol a lányok, kiknek
 combja olyan sima volt, mint egy kavics?
 a hajósok észre sem vették, mikor
 vesztítették el a Napot. a partról jövők, ha
 kérdezték őket, csak nevettek, és neveltükben
 összefüggéstelen szavakat mondtak, hogy aki
 hallotta őket, annak is nevetnie kellett.
 de a pincék attól kezdve üresen kongtak:
 folyton esett az eső, az éretlen szőlőszemek
 a tőkén rohadtak el, és a domboldalokról
 az asszonyok hiába kiáltották, „hol van a Nap?”,
 „hol van a Nap?”, sírva tértek a partra vissza.
 tévelygéseink falát, a magasat vagy a görbét,
 így mi sem mászhatjuk meg. magunk ellen
 kötünk fegyvert, s régi kövekből épít
 bevehetetlen várost az emlékezet.

*

az ablak mellett feküdtem, a fülemhez
 szorítottam a párnát, hogy ne halljam
 a sirályokat. gyerekkoromban feküdtem
 egyszer így, amikor társaim a nevemet
 kiáltották, és kavicsal dobálták a szomszéd
 láncra kötött kutyáját. ki kellett volna
 szaladnom hozzájuk és megverekednem
 velük. most viszont szaladtam volna,
 végig a parton kedvesem házába, de azt
 mondtam magamnak, először tapasztald meg
 a magányt, adj neki értelmet és jelentést.

*

mesterem egyszer azt mondta: tiszteld
 a föld fémes lelkét és szemét, az aranyat.
 nem értettem szavait. elképzeltem egy
 arcot, amelynek a szeme helyén arany volt.

úgy nézett ki, mint egy őrült. nem kerestem
fel többé mesteremet. később megkérdeztem
magamtól, nem én voltam-e őrült, amiért
arcot képzeltem a földnek.

*

amikor messze jártam, a borús nyugati
földön, csontjaim is fájtak belé, úgy
hiányzott a tenger, az erdők zöld párája
fojtogatott. hol van a kéz, gondoltam,
mely öblünket teliültette levendulával,
és a kecskét a sziklán vezette, hol van
a fény, mely az ég színét adta a víznek?
amikor az istenek egymásnál vendégségben
voltak, ajándékokat vittek, aranyszékeken
ültek, és a szerelem kertjéről költöttek dalt.
látták, amit mi. a morzsolt, fehér kőfoltok
között a vörös tetejű házakat, a csavart
törzsű olajfát, a sötét babéért, látták a levegőt
fölöttük remegni, és tudták, mi a szomjúság.
így néztem én is kedvesem lábát, nedves,
barna bőrét, táncos fenekét, ahogy fölfelé
ment előttem a hegyoldalon.

*

szeretek színészek közt lenni. az egyik
érzékenyke, sértődékeny, a másik
flegma, éneklő marhahús, de együtt
mintha elhítenék, hogy szerelem,
könny, gyász csak játék, nem halálos.

*

szörnyű évünk volt. egymás után
mentek el, akiket szerettünk, és van
köztünk olyan, aki betegen most is
a biztos halálra vár. uram, vedd el
tőlünk ezt az évet! engedd, hogy még
itt maradjunk, kezüket fogva még
ne kelljen meghalt társainkat követnünk.